فصل سوم «رد پول را بگیر» در شبکه ۵ سیما

شبکه پنج سیما سری جدید سریال «رد پول را بگیر» را روی آنتن می‌برد. به گزارش روابط عمومی شبکه پنج سیما، سری جدید سریال «رد پول را بگیر» روی آنتن شبکه پنج سیما می‌رود. قرار است خلاصه فصل اول و دوم این سریال این هفته در چهار قسمت روی آنتن برود و سری جدید آن از شنبه هفته آینده ۲۰ دی‌ماه به مخاطبان عرضه خواهد شد. این سریال هر شب ساعت ۲۳ پخش می‌شود و روز بعد ساعت ۱۹ بازپخش خواهد شد. رد پول را بگیر محصول ۲۰۱۶ دانمارک به کارگردانی یانیک یانسن در ژانر پلیسی- معمایی است. در خلاصه داستان سریال آمده است: مدس، یک پلیس میانسال است که مسؤول کشف راز قتل یک فرد اکراینی در شرکتی به نام اینگرین می‌شود. شرکت، فساد مالی دارد و در طول سریال وکیل حقوقی شرکت به نام کلودیا مسؤول رسیدگی به آن است. ماجراها به توطئه‌ای بزرگ و داستان‌هایی هیجان‌انگیز می‌رسد و .... توماس بو لارسن، ناتالی مادوئنو، لوکاس هانسن و... در این سریال به ایفای نقش می‌پردازند.

عکس: مجید آزاد - جام جم

راحله امینیان، مجری «به خانه برمی‌گردیم» مهمان روزنامه جام جم بود و از تجربه سال‌ها اجرای برنامه‌های خانوادگی گفت

برنامه‌های خانواده به خانه‌تکانی نیاز دارد

نوشین مجلسی
رسانه

سودای اجرا نداشته‌است. دلش می‌خواسته دندانپزشک شود اما دست تقدیر او را از این خواسته‌اش دور می‌کند و به رسانه می‌رساند. هرچند می‌گوید هنوز چشمش دنبال آرزوی نوجوانی است و هر بار که پا در مطب دندانپزشکی می‌گذارد، خود را در روپوش سفید تصور می‌کند اما سال‌هاست تلاش کرده دغدغه دیگرش یعنی پرداختن به مساله خانواده را دنبال کند. راحله امینیان، یکی از مجریان برنامه به خانه برمی‌گردیم شبکه پنج سیماست که ۱۳ سال با این برنامه همراه بوده. این مجری بعد از آن‌که از دنیای آرزویش دور می‌شود، اتفاقی به فضای رادیو راه پیدا می‌کند و پس از آن وارد تلویزیون می‌شود و کارش را با اجرای برنامه‌های اغلب خانوادگی ادامه می‌دهد. با او در تحریریه روزنامه گفت‌وگو کردیم که از تمایلش به برنامه‌سازی و نیاز به خانه‌تکانی برنامه‌های خانواده محور گفت.

مخاطبان شما را بیشتر با اجرای برنامه‌های خانواده می‌شناسند، علاقه خودتان از ابتدا مجریگری در همین سبک برنامه‌ها بوده‌است؟

اجرای من کلا از ابتدا فاز اجتماعی داشت و همیشه سعی کردم طبق علاقه‌ام، رویکرد اجتماعی داشته باشم. با توجه به رشته تحصیلی‌ام که روان‌شناسی بالینی است و حضور ۱۳ ساله‌ام در برنامه به خانه برمی‌گردیم، الان دیگر واقعا روی این قضیه تعصب دارم و معتقدم باید در این حوزه حضور داشته باشم، چون مخاطب پذیرفته هر وقت امینیان را در قاب تلویزیون می‌بیند حتما باید حرفی درباره خانواده بگوید. الان دیگر با تعصب در حوزه خانواده کار می‌کنم اما از آنجاکه به لحاظ روحی هم فرد خانواده محوری هستم، تربیتم هم به همین‌گونه بوده و در خانواده‌ای متولد شدم که خیلی به همدیگر وابسته بودیم.

پس شما از آن افرادی هستید که ریشه بسیاری از مشکلات جامعه را در نهاد خانواده می‌دانید.

می‌شود گفت با اصلاح این مورد، بسیاری از مشکلات حل خواهد شد. به نظرم منبع بیشتر مشکلات، منهای مسائل اقتصادی و معیشتی که آن هم دارد در خانواده‌ها خطرات عجیب‌وغریبی به وجود می‌آورد، خانواده است. اگر اوضاع خانواده خوب باشد به جامعه تسری پیدا می‌کند.

یعنی اگر پیشنهادی برای اجرا در برنامه‌های مثلا سیاسی و اقتصادی داشته باشید، نمی‌پذیرید؟

پیشنهادهای دیگر خیلی داشتم اما همان‌طور که گفتم روی حوزه فعلی‌ام تعصب دارم. از آن مجریانی هستم که معتقدم باید به نگاه بیننده احترام گذاشت. این‌که امروز برنامه خانواده اجرا کنم، فردا سیاسی و پس‌فردا اجتماعی، هم هویت حرفه‌ای‌ام زیرسوال می‌رود و هم بیننده بلاتکلیف می‌ماند.

اما خیلی از مجریان این کار را می‌کنند و آن را نوعی توانایی می‌دانند.

بله و من یکی از منتقدان این کار هستم.

چرا؟

آن را نوعی بلاتکلیفی می‌دانم. این بلاتکلیفی باعث می‌شود مخاطب نه همراه مجری شود و نه همراه آن برنامه. چون نمی‌داند مجری الان قرار است چه بگوید. خوشحالم با تمام پیشنهادهایی که گاهی بسیار خوب هم بودند و این سال‌ها مطرح شدند، بر سر دغدغه‌ام ماندم. همیشه از دریچه خانواده نگاه می‌کنم و دیدم به خانواده و آسیب‌هایی است که آن را تهدید می‌کند.

این نگاه به رشته تحصیلی‌تان مرتبط است؟

دقیقا.

در آن حیطه هم فعال هستید؟

اصلا، چون خیلی اذیت می‌شوم. راستش درگیر مشکلات آدم‌ها می‌شوم و نمی‌توانم خودم را مدیریت کنم (می‌خندد). البته من غیر از دکترای روان‌شناسی بالینی که دارم، الان دانشجوی دکترای مدیریت منابع انسانی هم هستم. یعنی کارشناسی ارشد منابع انسانی خواندم و دیدم خیلی جذاب است و در راستای روان‌شناسی قرار دارد. برای همین وارد مقطع دکترای این رشته شدم.

چقدر این دانش‌ها برای گفت‌وگو با کارشناسان برنامه به کمک‌تان می‌آید؟

معتقدم مجری باید مجری باشد و نباید جای کارشناس حرف بزند. باید خود را جای مخاطب بگذارد و ببیند چه سؤال‌هایی در ذهن مردم ایجاد می‌شود و آن را از کارشناس مربوط بپرسد. البته اگر تخصص و دانشی در این حوزه داشته باشم، می‌توانم آن سوال را با توجه به مسائل و آسیب‌هایی که در جامعه می‌بینم، به‌گونه‌ای مطرح کنم و از کارشناس پاسخ بگیریم که به حل یک مشکل کمک کند. یکی از بازخوردهای خوبی که همیشه می‌گیرم این است که مخاطبانم می‌گویند وقتی شما سوالی می‌پرسید، می‌گوییم این سوال در ذهن ما بود؛ چطور ذهن ما را خواندی! به‌هر حال معتقدم مجری نباید کارشناس باشد، حالا یک وقتی برنامه کارشناس - مجری می‌خواهد که آن بحث دیگری است.

چقدر در کوچه و خیابان که مردم شما را می‌بینند، می‌خواهند مسائل‌شان را مطرح کنید؟

خیلی. البته الان به‌خاطر کرونا زیاد از خانه بیرون نمی‌روم و اگر هم بروم به خاطر زدن ماسک شناخته نمی‌شوم ولی در فضای مجازی زیاد این اتفاق می‌افتد.

بیشتر طالب بیان چه مسائلی هستند؟

بیشتر مسائل اقتصادی است که البته خیلی به برنامه ما ارتباط ندارد. در بخش پزشکی هم می‌گویند درباره فلان بیماری صحبت کنید یا فلان متخصص را بیاورید.

خودتان چقدر در زندگی اگر با مشکلی مواجه شدید به کارشناس مراجعه کردید؟ چه روان‌شناس و چه حوزه‌های دیگر.

در حوزه روان‌شناسی هیچ‌وقت نرفتم و سعی کردم با توجه به دانش هر چند اندکی که از دنیای این علم دارم، برطرفش کنم. اما به‌شدت آدمی هستم که اهل مشاوره و مشورت گرفتن هستم.

و مشورت دادن؟

بله، آن را هم خیلی‌ها لطف دارند. در مورد مشورت گرفتن، نگاه‌های موافق و مخالف را می‌شنوم ولی درنهایت تصمیم‌گیرنده خودم هستم و اجازه نمی‌دهم دیگری برایم تصمیم بگیرد.

با همسرتان، علیرضا کنگرلو که گوینده رادیوست، تقریبا در یک حوزه کار می‌کنید. چقدر به همدیگر مشورت می‌دهید و کار هم را نقد می‌کنید؟

خیلی زیاد. البته این اصلا به‌معنای نگاه بالا به پایین نیست. من در مسیری که سرصحنه «به خانه برمی‌گردیم» می‌روم خیلی وقت‌ها برنامه کافه رادیو که همسرم اجرا می‌کند را گوش می‌دهم، اگر همان لحظه نکته‌ای به ذهنم برسد به او پیام می‌دهم، چون برنامه زنده است و نمی‌تواند تلفن جواب دهد. بیشتر سعی می‌کنیم مکمل هم باشیم، نه منتقدی که بخواهد خیلی تلخ و گزنده باشد. البته ما یک خانم ۱۳ساله در خانه داریم که او هر دوی ما را نقد می‌کند! (می‌خندد). کلاس هفتم است و در مدرسه درس رسانه دارند. مثلا می‌گوید مامان با توجه به این‌که من یک ترم درس رسانه خوانده‌ام، این برنامه‌تان چنین بود و....

با توجه به حضور همسرتان در رادیو هیچ‌وقت نخواستید در آن رسانه کار کنید؟

شروع کارم سال ۷۵ با رادیو بود؛ البته سردبیری و نویسندگی، نه اجرا. دو بار هم تست گویندگی دادم که هر دو بار قبول شدم اما نرفتم. نمی‌دانم انگار دوست نداشتم. البته فاصله سال‌های ۷۵ تا ۷۸ که تست اجرا برای تصویر دادم و قبول شدم، کوتاه بود و به صورت منسجم در تلویزیون حضور پیدا کردم.

پس حتما دیده شدن برایتان جذاب‌تر بود که تصویر را ترجیح دادید.

واقعا نه. همیشه دوست داشتم خوب باشم ولی برای دیده شدن خیلی تلاش نکردم. در این ۲۴ سال از معدود مجریانی هستم که خیلی برای دیده شدن کاری نکردم. اگر الان به اینستاگرامم هم نگاه کنید، حال و هوای صفحه‌ام بیشتر اجتماعی، فرهنگی و خانوادگی است. تمایلی به دیده شدن ندارم، چون می‌دانم همانقدر که خوب است، سختی هم دارد.

اتفاقا این روزها خیلی از همکاران‌تان در این فضا کارهایی می‌کنند که بیش از قاب تلویزیون دیده شوند و حاشیه‌هایی هم داشته‌اند.

همیشه گفتم شهرت خیلی خوب است، نمی‌توان انکار کرد. این‌که هرجا بروی تو را بشناسند و توجه کنند، جذاب است. اما ای‌کاش حواس‌مان به بعد منفی قضیه هم باشد. مثلا خیلی زیر ذره‌بین می‌روی، زندگی خصوصی نداری، اگر با خانواده رستوران می‌روی، نه خودت راحتی و نه خانواده‌ات احساس راحتی دارند. خیلی به حریم زندگی خصوصی اعتقاد دارم. به نظرم اگر بخواهی خیلی معروف شوی و سر زبان‌ها بیفتی باید کمی در زندگی خصوصی‌ات را روی جامعه بازی کنی و من خیلی روی این قضیه متعصبم. می‌گویم حریم زندگی خصوصی من باید برای خودم حفظ شود. با آمدن فضای مجازی، حفظ این حریم خیلی سخت شده‌است. دوستانی که می‌خواهند درگیر شهرت شوند باید تبعات آن را هم بپذیرند.

چون همسرتان هم در این همین حوزه‌ها فعالیت می‌کنند، این باعث نمی‌شود حفظ این حریم برایتان سخت‌تر باشد؟

همسرم هیچ‌گاه مصاحبه نمی‌کند و از این فضاها پرهیز دارد. خیلی اوقات پیشنهادهای خوب تلویزیونی داشته، اما می‌گویند رادیو را ترجیح می‌دهم. خودش بسیار مراقب است و گاهی به من هم تذکر می‌دهد مواظب باش خیلی عکس از خانواده نگذاری و گاهی به من خرده می‌گیرد و می‌گوید بگذار این فضای سه‌نفره برای خودمان بماند.

مدتی است تعداد بازیگرانی که کار اجرا می‌کنند زیاد شده و این موضوع صدای برخی مجریان را درآورده است. شما هم جزو منتقدان این موضوع هستید؟

بله. البته نگاه من این است که هیچ‌وقت یک بازیگر نمی‌تواند مجری خوبی باشد. مجری باید خود واقعی‌اش باشد، اما بازیگران چون دائم در نقش‌های مختلف فرو می‌روند، نمی‌توانند این‌گونه باشند. من وقتی خودم را جای مخاطب می‌گذارم هیچ‌وقت باورشان نمی‌کنم و فکر می‌کنم دارند نقش بازی می‌کنند. به مجریانی که سال‌هاست در این کار مانده‌اند نگاه کنید، هیچ تغییری از آنها نمی‌بینید. نه صداسازی و تقلید کردند، نه شوآف داشتند. خود واقعی‌شان بودند و مردم با آنها ارتباط برقرار کردند.

یعنی تاکنون هیچ بازیگر موفقی در حوزه اجرا نداشتیم؟!

خیر. مردم با مجری ارتباط می‌گیرند، ولی ارتباط‌شان با بازیگر به‌عنوان مجری مقطعی و کوتاه است. موفقیت‌شان محدود است و معمولا آنقدر حاشیه و اما و اگر برایشان درآمده است که بندگان خدا فرار کردند.

اگر موفق نبودند، پس چرا برنامه‌سازان باز برای اجرا سراغ بازیگران می‌روند؟

به نظرم مشکل از برخی تهیه‌کنندگان و مدیران میانی رسانه است که فکر می‌کنند به این قیمت می‌توانند مخاطب جمع کنند. چون به هر حال بازیگر از یک جایگاه خاص‌تر در جامعه برخوردار است؛ اما نمی‌دانند به خودشان، سازمان، آن برنامه و بعد به همان بازیگر ضربه می‌زنند.

علاقه‌مندان به اجرا کم نیستند و این موضوع را میان شرکت‌کنندگان برنامه‌های استعدادیابی هم می‌بینیم، اما چرا چهره‌های تازه وارد کار نمی‌شوند؟

یک‌سری محدودیت‌ها موثر است، اما به نظرم دلیل اصلی‌اش این است که جوانان ما خیلی زود می‌خواهند ورود کنند، دیده شوند و به قول خودشان بترکانند. این کار صبوری ویژه‌ای می‌خواهد. سال ۷۸ که توانستم در تست اجرای شبکه دو قبول شوم، حدود سه سال، هفته‌ای پنج دقیقه بخش معرفی کتاب تولیدی داشتم. برای تهیه‌کننده آن همیشه آرزوی بهترین‌ها را می‌کنم. لوکیشن‌مان پارک جمشیدیه بود. از صبح برای این پنج دقیقه می‌رفتیم و تا غروب ۲۰ بار تکرار می‌کردیم. آن موقع‌ها خیلی به من برمی‌خورد و می‌گفتم چرا؟ اما الان از آن با افتخار یاد می‌کنم، چون برایم کلاس آموزشی بود. بعد از گذشت چند سال، گفتند همین پنج دقیقه را می‌توانی در برنامه زنده اجرا کنی. این در حالی است که الان از بچه‌ها روی آنتن زنده تست می‌گیرند! معلوم است که نمی‌توانند. آنتن خیلی بی‌انصاف است و اگر مراقبت نکنی همان‌طور که به عرش می‌برد، می‌تواند تو را به زمین بزند. روزی نیست که پیامی درباره چگونه مجری شوم، نگیرم. به نظرم مشکل، فقر آموزش است. در بحث جانشین‌پروری در اجرا مشکل داریم. مکان مناسب و قابل اعتمادی برای آموزش وجود ندارد. خیلی آموزشگاه هست ولی من به آنها نقد دارم. می‌شود از اولیه‌ترین نکات اجرای کسانی که آنجا تدریس می‌کنند، هزاران نقد مطرح کرد. فکر می‌کنم سازمان باید بحث آموزش را خیلی جدی شروع کند.

برخی برنامه‌ها مجری جوان می‌آورند، اما حضور آنها تداوم ندارد و اسم و چهره بسیاری‌شان از خاطرمان رفته‌است.

متاسفانه بچه‌ها بلاتکلیف هستند و جایی نیست آنها را حمایت و هدایت کند.

سال‌هاست برنامه‌های خانواده ما تقریبا یک‌شکل دارند. شما که دغدغه خانواده دارید، جای چه نوع برنامه‌هایی در این حوزه را خالی می‌بینید تا برای مخاطب جذاب‌تر باشد؟

جدیدا دارم به برنامه‌سازی در حوزه خانواده فکر می‌کنم و یکی دو طرح هم داده‌ام. معتقدم باید یک تغییر و خانه‌تکانی اساسی در برنامه‌سازی به‌خصوص حوزه خانواده بشود. در برنامه‌ای که طرحش را دادم قصد نداریم خیلی گفت‌وگومحور جلو برویم. سعی نمی‌کنم دکورمان دو صندلی باشد که دو نفر مقابل هم گفت‌وگو کنند. این خیلی تکراری شده‌است. در ذهنم دارم این تغییرات را به وجود می‌آوردم و امیدوارم عملیاتی‌اش کنم. برنامه‌های خانوادگی‌مان خیلی تکراری شده‌است: همه یک آشپز، یک پزشک و یک روان‌شناس می‌آوریم و این نمی‌تواند اقتضای رسانه امروز باشد.

مثلا به خانه برمی‌گردیم، سیمای خانواده و خانه مهر سبک‌های مشابهی دارند و در همین حال و هوا سال‌هاست از شبکه‌های مختلف روی آنتن می‌روند.

دقیقا. البته مخاطبان دوست دارند و ما اصلا نمی‌توانیم بخش‌های برنامه را تغییر دهیم. یک بخش را کم و زیاد کنیم، صدای مردم درمی‌آید. اما من می‌گویم به‌روز شویم. مثلا در گفت‌وگوی روان‌شناسی من به تیم برنامه به خانه برمی‌گردیم کمک فکری دادم و داریم یک ذره قالب‌شکنی می‌کنیم که بخشی از آن به‌تازگی در فضای مجازی فراگیر شد.

چه بود؟

روان‌شناس درباره مهارت جرات‌ورزی در ارتباط موثر زوجین صحبت می‌کرد، مثالی زد که در شبکه‌های اجتماعی دیده شد و بسیاری گفتند صداوسیما از دستش در رفته و سانسور نکرده‌است. در صورتی‌که این‌گونه نبود. من می‌گویم وارد مباحثی مثل خیانت یا طلاق عاطفی شویم که الان جامعه درگیرش است. باید خط قرمزها را با حفظ حرمت کمی بازتر کنیم. خودم به روان‌شناس برنامه‌مان که هر هفته می‌آید، می‌گویم خانم دکتر از این برنامه خانواده رد می‌شود! مراقب هستم چون می‌دانم رسانه حرمت دارد. اینها را باید رعایت کنیم، اما در عین حال باید جدید و به‌روز شویم. من رسانه و چارچوب‌هایش را می‌شناسم. در برنامه‌ای که می‌خواهم در حوزه آسیب‌شناسی زنان و کودکان کار کنم پیش‌شرطم همین بوده‌است که به مسائلی ورود کنم که الان در جامعه وجود دارد ولی رسانه از آن پرهیز کرده‌است.

> **امینیان:** با آمدن فضای مجازی، حفظ این حریم خیلی سخت شده‌است. دوستانی که می‌خواهند درگیر شهرت شوند باید تبعات آن را هم بپذیرند

چالش‌های اجرای مشترک

اجرای مشترک هم خوب و هم بد است. خوب است به این شرط که میان دو مجری تعامل برقرار باشد و فقط یک نفر برجسته نشود و به دیگری هم فرصت حرف زدن و دیده شدن بدهد. کلا با اجرای دو نفری هیچ‌وقت مشکل ندارم؛ مشکلم زمانی است که طرف تازه از راه رسیده‌است، می‌خواهد خودی نشان دهد و گاهی رفتارش توهین‌برانگیز می‌شود. این را بعضی وقت‌ها در اجراها می‌بینم و از دست برخی همکاران اذیت می‌شوم. گاهی در این ۱۳، ۱۴ سال با این چالش روبه‌رو شدم، اما سریع به همکار مقابلم گفته‌ام و خیلی زود پذیرفته‌اند. البته همیشه سعی می‌کنم روی آنتن چه طرف از من کوچک‌تر باشد و چه بزرگ‌تر، احترام بگذارم. چون اینها نکاتی است که مردم می‌بینند، برایشان مهم است و یاد می‌گیرند.

چه خبر؟

«مرهم» علیرضا داوودنژاد به رادیو نمایش می‌آید

برنامه «رادیوفیلم» جمعه این هفته فیلم سینمایی «مرهم» به کارگردانی علیرضا داوودنژاد را پخش می‌کند.

به گزارش روابط‌عمومی رادیو نمایش، فیلم سینمایی مرهم به کارگردانی علیرضا داوودنژاد جمعه ۱۹دی از برنامه رادیوفیلم رادیو نمایش پخش می‌شود.

فیلم سینمایی مرهم که بازیگرانی چون رضا داوودنژاد، احترام‌السادات حبیبیان، طناز طباطبایی، کبری حسن‌زاده و... در آن ایفای نقش دارند داستان احترام، پیرزن متمولی است که خواهر بزرگتری به نام اشرف‌السادات دارد که ساکن تهران است و سال‌هاست با او قهر است و طبعا بی‌خبر. یک روز اشرف‌السادات بدون اطلاع قبلی نزد احترام می‌آید. او در واقع به شمال آمده تا نوه‌اش مریم را که به شیشه معتاد است و از خانه فرار کرده پیدا کند.

علیرضا داوودنژاد، نویسندگی و کارگردانی این فیلم را برعهده داشته است.

این رادیو فیلم به تهیه‌کنندگی و سردبیری فرشاد آذرنیا، گویندگی و تنظیم رادیویی معصومه عزیزمحمدی و صدابرداری علی حاجی‌نوروزی جمعه نوزدهم دی ساعت ۹ صبح از رادیو نمایش پخش می‌شود.

رادیو فرهنگ، کنار اهالی تئاتر در جشنواره فجر

در دیدار مدیر رادیو فرهنگ و دبیر سی‌ونهمین جشنواره تئاتر، بر حمایت رسانه‌ای رادیو فرهنگ با اهالی تئاتر به‌ویژه در سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر تاکید شد.

به گزارش روابط عمومی رسانه ملی، علیرضا حبیبی، مدیر رادیو فرهنگ در این دیدار پیشنهاد داد: می‌توان اختتامیه تئاتر را به شکل خیابانی در فضای باز و با رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی برگزار کرد و در افتتاحیه نیز قدردانی از پیشکسوت‌ها انجام شود. وی تاکید کرد: رادیو فرهنگ ظرفیت پخش زنده افتتاحیه و اختتامیه این جشنواره را در دو بخش رادیویی و تصویری در فضای مجازی دارد و می‌تواند همراه با اهالی تئاتر باشد و این رویداد فرهنگی را پوشش رسانه‌ای دهد.

حسین مسافرآستانه، دبیر سی‌ونهمین جشنواره تئاتر در آستانه این دیدار گفت: هدف از برگزاری جشنواره، توجه به وضعیت معیشتی هنرمندان، تقویت روحیه مردم در شرایط ناشی از شیوع بیماری کرونا و گرامیداشت سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی است.

وی با اشاره به احتمال استفاده از ظرفیت ۵۰درصدی سالن‌ها در «تئاتر فجر ۳۹» برای حضور مخاطبان اذعان داشت: در حال حاضر استفاده از نصف ظرفیت سالن‌ها را در قالب یک روش پیشنهادی به ستاد ملی مقابله با کرونا ارائه داده‌ایم و منتظر پاسخ هستیم.

حسین مسافرآستانه، دبیر سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر درباره تصمیم‌گیری درباره نحوه برگزاری این دوره از جشنواره با توجه به شرایط و محدودیت‌های کرونایی، گفت: بهره‌گیری از جشنواره تئاتر مقاومت در برگزاری آنلاین جشنواره مقاومت باعث شد به فکر پخش رسانه‌ای هم باشیم.

دبیر سی‌ونهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر تأکید کرد: با توجه به شرایط کرونایی موجود به‌طور مسلم جشنواره سی‌ونهم تئاتر فجر را نمی‌توانیم حضوری اجرا کنیم و با بررسی ظرفیت‌های رسانه ملی و فضای مجازی برای اجرای آن تصمیم‌گیری می‌شود.

وی در ادامه گفت: در این جشنواره بخشی به‌عنوان سرباز انقلاب داریم که درخصوص ویژگی‌های سردار سلیمانی و در بخش عمومی اختصاص به آیین‌ها در اقوام و فرهنگ‌ها می‌پردازیم که در این بخش‌ها رادیو فرهنگ به‌طور ویژه می‌تواند ما را همراهی کند.